

se tím zkracuje v dotýčném týdnu na 24 hodin a práce všech směn se prodlužuje z 48 hodin na 56 hodin. Hodiny, o něž při tomto střídání dělníků práce v týdnu přesahuje 48 hodin, se považují podle výslovného předpisu § 4 odst. (4) zákona čis. 91/1918 sb. z. a n. za práci přes čas a musí se podle § 6 odst. (3) téhož zákona zvláště platiti. Pokud by byl žalobce konal takovéto dovolené práce přes čas, příslušel by mu sice za ně nárok na zvláštní odměnu, ale k tomu jest uvést, že tato odměna, jak správně vyložil odvolací soud, byla paušalována úmluvou stran. Žalobce však tvrdil, že pracoval denně 12 hodin, což by zajisté přesahovalo pracovní dobu dovolenou podle předcházejícího výkladu § 4 zákona čis. 91/1918 sb. z. a n., a v tomto rozsahu by tedy šlo o práce nedovolené, na které se zákon o osmihodinové době pracovní nevztahuje a za něž by mohl žalobce požadovati náhradu jen tehdy, nedostalo-li se mu za ně náležitě odměny a byl-li tudíž bezprávným prodlužováním pracovní doby poškozen. V tomto směru záleží na tom, zdali se žalobci dostalo přiměřené odměny za ty práce přes čas, které podle svého tvrzení vykonal a které přesahovaly meze dovolené zákonem čis. 91/1918 sb. z. a n.

Čís. 13039.

I farář jest zemědělcem ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, čis. 74 sb. z. a n., tvoří-li většinu jeho příjmů výtěžek nemovitostí jim obhospodařovaných.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, R I 1023/33.)

V exekuci proti faráři byly zabaveny prasnice. Návrhu dlužníka, by byla exekuce odložena podle § 1 zákona ze dne 5. května 1933, čis. 74 sb. z. a n., soud první stolice vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl. **D ů v o d y:** Zákon ze dne 5. května 1933, čis. 74 sb. z. a n. byl podle svého účelu a pojmenování vydán výlučně na ochranu zemědělců, t. j. osob, jež zemědělství mají za povolání a v něm také výlučně obživu svou hledají. Nelze za zemědělce pokládati osobu, v souzeném případě faráře, jejíž hlavním povoláním jest stav duchovní, třebaže obživu hledá částečně, po případě převážně v zemědělství, t. j. v obdělávání polností, součást kongruy tvořících a jemu k užívání daných, nebo vlastních

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Zákon nevynezuje přesně pojem zemědělce, nýbrž ponechává tento úkol soudcovu rozhodnutí, jakž vyplývá ze zprávy ústavně-právního a zemědělského výboru, tisk. čis. 2232 poslanecké sněmovny a tisk. čis. 1035 senátu Národního shromáždění. Podle zprávy tisk čis. 1035 jest míti za to, že se zemědělcem rozumí osoba, jejíž výživa z převážné míry je čerpána z výtěžku zemědělství provozovaného na vlastních nebo

na pachtovaných pozemcích. Zákon také nerozeznává, z jakého důvodu se dlužník zaměstnává zemědělstvím, stačí, že v zemědělství nalézá z převážné míry výživu. V projednávaném případě odůvodňoval dlužník návrh na odklad exekuce tím, že obhospodaruje 90 korců pozemků, a nabídl důkaz o tom, že převážnou většinu jeho příjmů tvoří výtěžek zemědělství, že příjmy ze zemědělství se mu započítávají do jeho kongruálních příjmů, takže pobírá jen doplněk kongruového platu ve výši 131 Kč měsíčně. Nižší soudy se však s tímto jeho tvrzením nezabývaly a nezjistily předpoklady pro rozhodnutí o otázce, zda výživa dlužníka jest čerpána z převážné míry z výtěžku zemědělství, takže jest ho považovati za zemědělce, a zda zabavené mu tři prasnice slouží k provozování jeho zemědělství a tvoří pramen jeho příjmů.

Čís. 13040.

Jak jest přihlížeti při rozvrhu nejvyššího podání k nárokům výměnkáře, který má právo pobíratí výměnek in natura a, kdyby s dávkami mu příslušejícími nebyl spokojen, má právo na místě nich požadovati měsíční relutum.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, R I 1055/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost přikázal soud první stolice Josefu W-ovi uhražovací jistinu za výměnek a za právo bytu 137.500 Kč a dodal: Jestliže se Josef W. v budoucnosti trvale rozhodne, nevykonávati právo bytu a výměnku a spokojí se s relutem 100 Kč měsíčně, uvolní se z uhražovací jistiny 107.500 Kč, jejíž další přikázání vyhrazuje pro ten případ soud dodatečnému rozvrhovému usnesení. Měsíční relutum 100 Kč ročně 4% kapitalisováno dává uhražovací jistinu 30.000 Kč. Tato částka zůstane v tom případě u spořitelny v Ch. uložena na úrok a z jejích úroků bude relutum měsíčně oprávněnému Josefu W-ovi vypláceno. Odporu proti přikázání uhražovacího kapitálu podanému zástavní věřitelkou soud nevyhověl, poněvadž podle §§ 225 a 226 ex. ř. byl na základě výsledku odhadu určen uhražovací kapitál 137.000 Kč, což odpovídá 4% kapitalisované objektivní hodnotě naturálních plnění, jež vydražitel podle dražebních podmínek musí oprávněnému poskytovatí a jichž hodnota jest ročně objektivně 5.200 Kč. Tento ekvivalent vydražiteli za převzaté břemeno příslušející, nelze zkrátiti, pokud závazek vydražitele k naturálnímu plnění trvá. Jen pro případ, že by se oprávněný, použiv svého práva volby, trvale rozhodl pro relutum 100 Kč měsíčně, uvolňuje se část uhražovacího kapitálu a bylo o ní pro ten případ vyhraženo dodatečné rozvrhnutí a přikázání. Rekursní soud k rekursu hypotekární věřitelky napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Stěžovatelka napadá rozvrhové usnesení, pokud byl z nejvyššího podání přikázán za výměnek a právo bytu Josefa W-a uhražovací kapitál 137.500 Kč, uhražovací kapitál však činí při měsíčním relutu jen 30.000 Kč. Tím, že byly úroky uhražovacího kapitálu vydražiteli přikázány nehledě k tomu, žádá-li se splnění in natura či jen